

Lucia Sasková
***Neznámých
nemiluj***

Lucia Sasková

Neznámých nemiluj

Lucia Sasková

Neznámých nemiluj

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 832 92 Bratislava 3
E-mail: slovenskypisovatel@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Copyright © Lucia Sasková 2011
Cover Design © Peter Brunovský 2012
Cover Photo © isifa.com
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2012

ISBN 978-80-220-1644-5

Keď mi na ľavom líci pristála rana, zaliala ma taká bolesť ako ešte nikdy. Mala som pocit, že ma ovalili prinajmenšom lopatou. Priemerná postava, priemerné IQ, priemerná výška a kto by to bol povedal, že taká obrovská a zákerná sila. Stena, pri ktorej som stála, mi ochotne uštedrila ďalšiu ranu a po nej som sa bezmocne zviesla na zem.

Ešte pred chvíľou som sa s partiou najbližších priateľov dobre bavila na kolaudačnej oslave prenájmu malého útulného rodinného domu v jednej z lepších štvrtí nášho mesta. A zrazu toto. Zrazu sa z nevinnej a tak trošku nudnej párty stal bojový ring. Po niekoľkých pohároch koly som krížila nohy a neskôr som jednoducho musela ísť. Alkohol sa zrejme vstrebáva oveľa ľahšie. Pila som kolu, ostatní víno a drinky a nikto z nich ešte nevstal od stola v obývačke. Prešla som cez dlhú chodbu lemovanú starými obrazmi smerom k vchodovým dverám a vošla do vkusnej, jednoducho zaradenej kúpeľne.

Klopanie.

„Obsadené.“

Vošiel. Michal.

„Nepočul si?“ Ani som si nestihla sadnúť a vy-

konať to, prečo som tam prišla. Bez zábran vošiel a zamkol za sebou dvere.

„Chcem si s tebou užiť, viem, že to chceš aj ty.“ Priblížil sa ku mne, a keď som posmešne zakrútila hlavou a chcela odísť, stalo sa to. Bum. Po prvej rane ma rýchlo pozbieral zo zeme a posadil na kraj vane.

Michal. Človek, s ktorým som ešte pred pár minútami viedla zdvorilostný rozhovor medzi ostatnými. Človek, s ktorým sa iný rozhovor ani viesť nedal. Bol zvláštny, čierne vlasy mu padali do hnedých očí, z ktorých vyžarovalo čosi neidentifikovateľné, zarážajúce, nikdy by však nenapadlo ani mne, ani nikomu inému, že agresívne. Dostal sa medzi nás vďaka Robovi, frajerovi našej spoločnej kamarátky Mirky. Jeho kolega, pristáholavec z východu, ktorý tu nikoho nemá a nikoho nepozná. Prečo nie? Nikdy sme nemali problém vziať niekoho medzi seba.

„Prosím ťa, prosím... Nechaj ma na pokoji, pusti ma odtiaľto von a nikto sa nič nedozvie. Rozmysli si to,“ drali sa mi slová cez bolesť, ktorej som vzdorovala a usilovala sa jej nepodľahnúť. Strach a šok z toho, čo sa to vlastne deje, mi tlačili slzy do očí. Odolávala som, nikto ma nikdy nevidel plakať a nejaký Mišo, ktorého ani poriadne nepoznám, nebude výnimkou.

„Keď budeš ticho, tak to ostane medzi nami. Nik sa to nemusí dozvedieť.“ Vzal mi surovo bradu

do oboch rúk a zdvihol mi hlavu, aby som sa mu pozrela do očí. Videla som v nich výraz, na ktorý sa nezabúda. Ani ja som nezabudla. Dodnes. Zovrel mi krk tak, že som bola vďačná aj za obmedzený prísun vzduchu do pľúc. Snažila som sa sústrediť na to, čo by som mala robiť. Snažila som sa dýchať. Snažila som sa myslieť. V obývačke dal niekto hlasnejšie hudbu. Zacítila som pach jeho potu v kombinácii s lacným alkoholom.

„Čo chceš?“ takmer som zašepkala do jeho len pár centimetrov vzdialenej tváre. Akoby som ešte vždy dúfala, že mu ide o niečo iné, ako bolo zrejmé. Že si svoj čin rozmyslí a vezme si radšej moju peňaženku, mobil, čokoľvek.

Zasmial sa. Tvár mi ovial alkoholový dych a zaštipal ma v očiach.

„Predsa to isté, čo ty. Na čo sa tu hráme?“ Pravou rukou mi stále tuho zvieral hrdlo a ľavou mi cez tričko hrubo chytil prsník. Reflexívne som mu odstrčila ruku. Chyba! Za odmenu sa mi v okamihu z dolnej pery vyvalil cícerok krvi. Cítila som ju na jazyku a stekala mi po brade. Panika ma prinútila urobiť rázny krok. Musela som to skúsiť. Úplne nelogicky som sa pustila do zápasu. Bojovala som ako srna chytená do pasce. Prudko som sa mykala, kopala som, škriabala a udierala úbohými pästičkami, kam sa mi podarilo. Márne. Poznáte ten pocit zo zlého sna? Keď chcete utekať a nemôžete spraviť ani krok? Keď sa chcete za-

hnať a všetko je spomalené, akoby ste bojovali vo vode? Presne tento pocit sa ma pri tom zápa-se zmocnil. On mal silu, ja som nemala nič. Chcela som kričať, no pri prvom nádychu a pri prvej slabi-ke mena svojej najlepšej kamarátky som utrži-la ďalšiu ranu. Bolest' a krvácanie z nosa. Hudba hrá ďalej. Akoby čoraz hlasnejšie. A čím hlasnej-šie hrá, tým menej síl mám. Počujem zborový smiech. Akoby patrila mne. Akoby to bol výsmech za to, kde som. A hlavne s kým. Slzy sa mi už le-jú po lícach, miešajú sa s krvou, strachom a hrô-zostrášanými scénarmi v mysli. Nechcem zomrieť. Trasiem sa ako osika. Neviem, čo mám robiť. Som úplne bezmocná v rukách cudzieho človeka, ne-tuším, aké má so mnou plány. Krúti sa mi hlava, je mi na vracanie a som úplne zúfalá. Prečo môj mo-zog zrazu nedokáže myslieť? Vždy keď som sa do-stala do nejakej zlej situácie, vedela som si zachov-ať chladnú hlavu. A teraz? Nič. Len jedna veľká diera. Neviem ani, koľko je jeden plus jeden.

„Ľahni si! Sem! A nerob sprostosti!“ Ukázal na pestrofarebný koberček pred vaňou. Tuším ešte aj ten sa mi vysmieva. Tá kombinácia veselých tón-ov sa mi doslova smeje do očí. Zaváham... Vlast-ne, nestíham zaváhať. Stihla som len pomyslieť na zaváhanie a po ďalšej bolestivej rane niekde do rebier sa v okamihu ocitnem na zemi. Nedokážem už ani sedieť. Postupne sa vzdávam, Michal ma ťa-há za kolená, núti ma, aby som si ľahla a mne do-

chádza, že spolupráca je to jediné, čo mi v tomto momente môže pomôcť. V celom tele cítim bolesť a aj tú už akosi prestávam vnímať. Vtom si uvedomím, že prichádza k najhoršiemu. Sedí na mne celou váhou, pozerá mi do očí, v jednej ruke zviaza svoj penis a prudko onanuje, druhou bojuje s mojimi džínsami a rozopína ich. Cítim smrad z jeho genitálií. Bože, strašný zápach, spotený, neosprchovaný, lepkavý. Inštinktívne sa mu pokúšam odsunúť ruku od svojho rozkroku, ale nezaberá to. Je ako z kameňa, žiadna reakcia. Prečo sa nevládzem brániť? Prečo mi nenapadá nič, ako sa odtiaľto dostať? Prečo z môjho hrdla nevychádza ani najtichší zvuk? Pieseň, ktorá k nám dolieha, je ironicky veselá a rytmická a ja ju dodnes nenávidím. Michal mi stiahol nohavice, kľáči nado mnou a stále na mňa hľadá. Hľadám bod. Hľadám čokoľvek, na čo sa môžem pozerieť, len aby som nemusela hľadiť naňho a na jeho šialený výraz. Ako keď vám berú krv a nechcete to vidieť ani cítiť, preto otáčate hlavu opačným smerom. Mám pocit, akoby som bola v tej kúpeľni už celú večnosť. Ako to, že ostatným nechýbam? Michal si navlieka kondóm. Nechápem, prečo to robí, ale naozaj ma oči neklamú, roztrasenými rukami ho navlieka na ten odporný smradľavý úd.

„Si lacná suka, nebudem riskovať, že od teba chytím nejaké svinstvo. Od prvého momentu, keď som ťa uvidel, som vedel, že spávaš s každým,“ vy-

hlási a skôr než stihnem niečo namietnuť, plúje si na ruku, prechádza mi ňou tam dole, a zrazu cítim bolesť. Tupá a najodpornejšia bolesť, aká existuje. Slzy mi tečú prúdom a nezmôžem sa už absolútne na nič. Chcem radšej ďalšie údery do tváre. Opakovane do mňa naráža. Stále a stále. Trvá to večnosť a modlím sa, aby už konečne bolo po všetkom. Bolesť mi vystreľuje do celého tela. Vnímam len tlmené vzdychy, vníknutia, boľavé zápästia, ktoré mi zviaza, akoby som sa ešte dokázala brániť, vnímam zápach lacného alkoholu z jeho úst v tesnej blízkosti svojej tváre. Vzdych, smrad, bolesť, vzdych, smrad, bolesť, bolesť, bolesť, bolesť... A zrazu len matne vidím, že prestal. Bolesť pretrváva, ale on prestal. Posledný raz slastne vydýchne. Púšťa mi zápästia, chytá bradu a nakloní sa ku mne.

„Obleč sa, nechcem ťa už ani vidieť, si nechutná kurva.“ Dal mi odporne vlhký bozk na krvavé pery a odhodil ma od seba s takou silou, že som opäť tvrdo pristála na studenej dlažbe. „Na čo čakáš? Padaj! Alebo si to chceš zopakovať?“ Smiech. Ironický a víťazný. Navliekam si džínsy a roztrašenými, boľavými rukami ich zapínam. Vtom ma Michal naštvane zdvihne a posadí na kraj vane. Namočí zopár papierových vreckoviek a začne mi utierať tvár. Najmä krv z nosa a pery. Zrazu sa nežne usmieva.

„Prepáč, ale sama si za to môžeš. Hráš sa na ne-

dostupnú a vidíš, aj tak si mi nakoniec dala. Toto divadlo vôbec nebolo treba.“ Tón hlasu má presne rovnaký, ako keď sme ešte sedeli vedľa seba a jedli čipsy z jednej misky.

„Pusti ma už, chcem odísť, prosím,“ šepkám a prvý raz mu hľadím rovno do očí.

„Takto? Určite nie, vydrž, nech si zasa pekná. A neplač, budeš mať červené oči. Si celá rozmazaná.“ Utiera ma s precíznosťou lekára na pohotovosti, keď vám čistí rany po úraze. Nakoniec vstáva, posledný raz na mňa znechutene pozrie, pokrúti hlavou a odchádza. Ostávam sama. Konečne sama. V hlave mi hučí dopĺňanie vody do zásobníka v toalete, do ktorej spláchol vreckovky. Počujem jeho hlas a smiech ostatných. Zapadol medzi nich. Vyjdem z kúpeľne a bez obzretia letím von. Za bránou konečne zacítim svieži, čerstvý vzduch studenej marcovej noci. Moje nohy sa pustia do behu neuveriteľnou rýchlosťou. Bežím a bežím. Všetko ma bolí, ale nedokážem sa zastaviť. Spomalím až o dva bloky ďalej. Mám strach, že beží za mnou. Nevládzem dýchať, ľadový vzduch mi prechádza ústami a štípe ma na hrdle aj tvári. Odrazu ma prudko napne a vraciam na chodník. Chcem byť doma. Je mi strašne zle. Krúti sa so mnou celá ulica. Všetko ma bolí a bojím sa urobiť čo i len krok bez obzretia. Lapám dych, a keď sa žalúdok konečne upokojuje, uvedomujem si, že ulica je prázdna, nikde nikoho, ticho ako v hrobe. Môže byť

polnoc, v niektorých oknách sa ešte mihá svetlo zo zapnutého televízora. Premohla ma triaška. Slzy sa mi valia z očí, je mi nevoľno a telo mi ochromuje chlad. Sadám si na najbližšiu lavičku na zastávke mestskej hromadnej dopravy. Stále mám všetko pred očami, počujem jeho hlas a smiech, akoby stál vedľa mňa a kričal mi do ucha. Dokonca aj jeho dych mám stále v nose. Jednoducho ho cítim. Na sebe, v sebe, všade.

Sprcha. Potrebujem sprchu. Idem domov. Som špinavá a smrdím od neho. Potrebujem sa poriadne poumývať, potom mi bude lepšie. Pridávam do kroku a uháňam na druhý koniec mesta. Domov. S každým ďalším krokom čoraz menej chápem, čo sa to vlastne stalo. Prečo sa to odohralo a prečo som bola taká sprostá a bola som k Michalovi vždy milá, aj keď som ho nepoznala. Vlastne ani neviem, ako sa dostal medzi nás. Neviem, kedy prišiel prvý raz. V ten večer mi ho bolo tak trochu ľúto, že si ho nikto poriadne nevšíma. Jednoducho sme boli zohratá partia a on bol navyše. Ešte medzi nás celkom nezapadol. Mala som si hneď všimnúť, že je zvláštny. Vždy pôsobil nemastno-neslano, akoby nemal o nič a o nikoho záujem, ale napriek tomu sa zavše v našej partii objavil. Mirka, ktorá bola s Robom už dlhšie, to s nami ťahala niekoľko rokov. Zoznámili sme sa na jednej brigáde a hneď sme si porozumeli. Bolo to fajn dievča, pekná, vysoká blondínka s veľmi milou povahou.

Často som sa pozastavovala nad tým, prečo chodí práve s Robom. Bol vojak z povolania a nenadar-mo sa vraví, že armáda gumuje mozgy. Chlapec podľa mňa ani nerozoznával dni v kalendári, nie ešte to, s kým a kde chodí. Občas som fascinovane počúvala jeho myšlienkové pochody, ktoré veľmi rád nahlas prezentoval. A nestíhala som sa čudo-vať, ako človek, ktorý by mal mať istú inteligenciu na vykonávanie svojej funkcie, dokáže trieskať dve na tri a reagovať tak oneskorene – ak sú v ar-máde takíto všetci, potom zbohom zdravý rozum. Stačilo mi zopár minút sledovať rozhovor medzi ním a Michalom a bola som zhrozená – podľa mňa ich konverzácia nemala hlavy ani päty.

Prečo som len bola taká sprostá? Je to moja chy-ba. Je to úplne jasné. Sama si za to môžem. Nikdy som nechcela mať nepriateľov a doslova som bo-la posadnutá tým, aby ma mal každý rád a aby som sa každému páčila. Aby baby skapínali závis-tou, keď ma vidia, keď vidia, koľko mám priateľov a ako ma má každý rád. Ku každému som bola mi-lá a každému som sa vždy snažila vyhovieť. Načo? Záležalo mi na mojej reputácii. Bola som šťastná, keď ma ľudia mali radi. Michal to však s tou „lás-kou“ trochu prehnal. A ja som sa zmenila...

Parí sa mi z úst a som zmrznutá na kosť. Poli-cajná stanica. Ešte viac pridám do kroku. Je pred-sa absurdné, aby som čo i len pomyslela na to, že ten incident ohlásim. Aby sa v nejakej prašivej

kancelárii rozospatí úchyláci v uniformách zabávali na tom, že som doplatila na vlastnú hlúposť a robím veľkú vedu z toho, že ma niekto poriadne pretiahol. To určite. Kráčam popri rieke. V ušiach mi hučí všetko možné, nevnímam ticho hlbokej noci. Počujem za sebou kroky, ale keď sa obrátim, nikde niet ani živej duše, počujem Michalove vzdychy, smiech, pieseň, ktorá hrala v obývačke. Domov to už mám len zopár krokov, ale príde mi to ako večnosť. Noc je rovnako zákerná ako on. Tichá, tmavá, naoko neškodná, a predsa sa v nej každý pohybuje s obavami.

Keby ma môj bývalý priateľ Martin nevymenil za tú blondínku, po ktorej tak neskutočne dlho túžil, na žiadnej kolaudácii by som nebola. Blondínky však boli „in“. Ja, obyčajná čiernovláska, kam sa hrabem na ich nevinnosť! Nebola prvá, s ktorou ma podviedol, ale bola prvá, s ktorou som ho videla na vlastné oči. Možno keby som sa odfarbila, spala by som dnes v jeho posteli s naivnou spokojnosťou, že mám vedľa seba milujúceho chlapa, a žila by som svoj ružový sen. So zničenými vlasmi, ale šťastná! Nuž, život nás sem-tam musí aj prefackať. Nesmie byť všetko také jednoduché. Všetko zlé sa deje vždy z nejakého dôvodu. Možno to znie ako kliše, ale niečo na tom bude. A s odstupom času sa o tom čoraz väčšmi presviedčam.

Konečne doma. Všade tma a ticho, chvalabo-

hu, všetci spia. Boľavými, skrehnutými prstami otváram bránku. Po špičkách vojdem dnu. Konečne sa cítim v bezpečí. Pozamykám za sebou a letím do svojej kúpeľne na poschodí. Zatváram za sebou dvere a v tej chvíli sa zosypem. Nevládzem stáť na nohách, som celá premrznutá. Slzy, vzlyky, triaška. Púšťam vodu v sprchovom kúte a kým tečie, zbavujem sa oblečenia, ktoré mi páchne, ako keby som spadla do hnoja. Slzy, slzy, slzy. Ani neviem, či je to ľútosť, strach, poníženie, bolesť. Zrejme amatérsky namixovaný koktail z toho všetkého. Pozerám na seba do zrkadla a nespoznávam samu seba. Vlasy pri uchu zlepené pramienkom krvi. Medzi ľavým okom a lícnou kosťou hrozivo vyzerajúci napuchnutý a zatiaľ červený monokel, pera už zaschnutá, napuchnutá, s dosť veľkou chrastou. Zvyšky mejkapu na očiach rozmazané všetkými smermi. Opatrne ich zotieram vatovým tampónom a tvár si oplachujem studenou vodou, ktorá je ako balzam na bolestivé miesta. Vojdem pod sprchu, voda je taká čistá, priesvitná, pripadá mi až sterilná. Keď sa dotkne mojej pokožky, cítim bolesť. Fyzickú i psychickú. Nalievam na seba sprchový gél. Celú fľašku. Na seba i na špongiu. Drhnem a drhnem a drhnem. Stále mi všetko páchne. Stále mám pocit, že na sebe cítim jeho. Jeho dych, jeho pot, jeho nechutný pach. Otváram ďalší sprchový gél a vlasy si umývam tretíkrát. Nechcem už cítiť zmes toho

všetkého. Teplá voda sa minula. Mizerný krpátý bojler. Vzdávam sa. Vychádzam zo sprchy, utriem zarosené zrkadlo a zrazu v ňom vidím niekoho úplne iného. Nie tú osobu, ktorá pred tým istým zrkadlom pred niekoľkými hodinami skúšala, či si vlasy vyčese do vysokého chvosta, alebo ich nechá voľne rozpustené, nie tú istú osobu, ktorá si ceruzkou namalovala čierne linky, zotrela ich do dymového efektu a na riasy naniesla maskaru, nie tú istú osobu, ktorá si natrela pery leskom a koketne na seba žmurkla. Teraz vidím cudzie dievča. Môže sa niekto zmeniť ako mávnutím čarovného prútika? Zjaví sa nejaký Michal, mávne rukou raz, druhý raz, vytiahne svoj „prútik“, a život je odrazu naruby. Telefón. Strhla som sa a vytiahla ho z vrečka džínsov. Správa.

Ak si to chceš niekedy zopakovať, tak daj vedieť.

Číslo som nepoznala. Ani som nemusela poznať. Srdce sa mi rozbúchalo od strachu, aj keď som vedela, že som v úplnom bezpečí. Mobil som vypla a hodila do koša so špinavou bielizňou. Ráno ma takto nik nesmie vidieť. Musím to niečím zatrieť. Beriem do ruky mejkap a opatrne nanášam hrubú vrstvu najmä na tie najbolestivejšie miesta. Tie budú ráno vyzerat' najhoršie. Reklama v televízii na bezchybnej modelke sľubovala dokonalé zjednotenie pleti. No neviem. Never-

te všetkému, čo hovoria v televízii, a už vôbec nie tomu, čo názorne ukazujú. Keď môj monokel vyzeral „prirodzenejšie“, išla som si ľahnúť. Myslela som, že mäkká a teplá posteľ bude pre mňa vykúpením. Mýlila som sa. Len čo som si ľahla, počula som, ako po ulici niekto ide. Zažala som, objala perinu a bála som sa aj pohnúť. I keď som vedela, že doma mi nič nehrozí, mala som strach. Obrovský strach. Všetko mi zrazu prišlo ako jeden dlhý zlý sen a veľmi som si želala prebudiť sa.

Pomaly svitalo. Nezažmúrila som oka ani na sekundu. Aj keď som priam odpadávala od únavy, nedokázala som to. Izbu zalievalo čoraz viac svetla, mesto sa zobúdzalo do lenivého sobotného rána. Kde-tu bolo počuť, ako niekto naštartoval auto a vydal sa našou ulicou – zrejme za niečím dôležitým, veď kto by v sobotu ráno dobrovoľne vstával hneď na svitaní. Päť hodín, zhasínam lampu pri posteli, stále ho všade vidím a cítim. Pol šiestej, strašne ma bolí hlava, šesť, vchádzam do kúpeľne a s hrôzou pozerám na napuchnuté líce. Nanášam ďalšie vrstvy mejkapu s korektorom. Premýšľam, ako ťažko sa toto bude vysvetľovať. Sedem, kedy zo mňa zlezie ten odporný smrad? Idem znovu pod sprchu. O pol ôsmej vstáva moja načasovaná mama. Odkedy si pamätám, vždy vstáva presne o sedem tridsať s úplnou presnosťou a bez budíka. Hlavne pokoj. Akoby sa nič nestalo. Schádzam teda do kuchyne.

„Dobré ráno.“ Mama sa otočila na pozdrav a zdesene na mňa pozrela.

„A tebe sa, preboha, čo stalo?“ Prizerá sa môjmu napuchnutému lícu, ktoré je poriadne nápadné aj napriek hrubej vrstve mejkapu.

„Nič vážne, len malá kolízia.“ Snažím sa vystrúhať ten najprirodzenejší úsmev, aj keď mám výčitky, že klamem.

„Nič vážne? Ved' máš tvár, akoby ti niekto vysolil jednu riadnu otcovskú.“

„Mami, bol to len lakeť. Mirka sa nešťastne otočila, keď vstávala zo stoličky, a nechtiac mi jednu vrazila.“ Klamem, až sa zelená celé naše mesto, nielen hory.

„Daj si na to obklad, lebo vyzeráš ako dobitá,“ ukončila debatu na túto tému mama.

Ako dobitá... Tie slová mi tak zarezonovali v hlave a myšlienkach, že som vzala banán z kuchynskej linky a pálila s ním do izby. Zabuchla som za sebou dvere a zviezla sa po nich na dlážku. Zbitá... Dobitá... Mala som pred očami všetky rany, ktoré mi Michal utržil. Panebože, ako dlho budú tieto stavy trvať? Nemôžem takto fungovať. Pokoj, pokoj, pokoj... Nevedela som, čo mám so sebou robiť. Či mám niekomu zavolať, či o tom hovoriť. Ale v podstate som nechcela nikomu volať a už vôbec nie o tom hovoriť. A keď o niečom nechcem hovoriť, tak o tom hovoriť nebudem a basta! Moje rozhodnutie bolo konečné. Zakázala som

si čo i len pomyslieť na to, že svoj zážitok pred niekým spomeniem. Stalo sa. Keď sa celá zahojím, bude všetko lepšie. Musí byť.

Na rozptýlenie som otvorila notebook. Stále mi bolo z toho všetkého nanič. Nedokázala som racionálne myslieť. Nedokázala som nemyslieť. Nedokázala som nemyslieť na Michala, ako drží v ruke seba, ako drží mňa. A to, čo sa odohrávalo, som mala pred očami vrátane všetkých detailov, stále dokola. Hneď ako sa môj status na skype zmenil na zelené online, vyskočilo mi okienko od Miruska20.

Čau, trubka, kam si včera zmizla? Bolo super.

Hm, ako komu.

Čo ešte nespíš? Je skoro. Zahováram.

Robino ma zobudil.

Och, aké dokonalé romantické ráno.

Vau.

Doplňam úsmev z dvojbodky a zátvorky.

No tak tomu ver, že vau, pokračuje Mirka. A čo ty?
Čo to bolo včera medzi tebou a Michalom?